

عنوان مقاله:

روایت نظریه امنیت مبتنی بر خرد و داد در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

فصلنامه سیاست متعالیه، دوره 11، شماره 4 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

عبدالحمید افراخته - دانشجوی دکتری، گروه علوم سیاسی، دانشگاه باقرالعلوم (ع)، قم، ایران.

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر بررسی الگو و روایت نظریه امنیت مبتنی بر خرد و داد در شاهنامه فردوسی است. امنیت یک جامعه و حکومت، ضامن بقا و حیات آن است. در ادبیات ایرانی اسلامی، مانند شاهنامه فردوسی، ظرفیت عظیمی از مباحث فرهنگی، دینی و سیاسی ارائه شده است که با بهره گیری از آنها می توان به مولفه ها، شاخص ها، الگو و نظریه ای در مورد امنیت دست یافت. در این راستا، پژوهش حاضر درصدد ظرفیت سنجی، کشف و استخراج نظریه امنیت از شاهنامه فردوسی با چارچوب تحلیلی نظریه دو فطرت امام خمینی و نظریه امنیت متعالیه و روش گرنند تئوری یا داده بنیاد در طبقه بندی داده ها است. روش پژوهش توصیفی-تحلیلی بوده و نتایج نشان داد که نظریه امنیت مبتنی بر خرد و داد در شاهنامه فردوسی ارائه شده است؛ به این معنا که اگر خرد و داد در جامعه ایران بر مبنای دین، کشور و رهبر شکل گیرد و در مقابل با بیداد و ظلم و ستم و بی خردی و جهل مبارزه شود و همیاران و دوستان با اتحاد و همدلی، امنیت را همراهی و تقویت و در همه ابعاد معنوی و مادی و سطوح شخصی و عمومی و ملی گسترش دهند و دشمنان داخلی و خارجی برهم زننده امنیت را رفع نمایند، در نتیجه امنیت مبتنی بر خرد و داد، که به معنای مصونیت، نبود تهدید و خطر، نداشتن ترس، شادی، آسودگی خاطر، آرامش و آبادانی است، در جامعه حکم فرما می گردد و مهم ترین آثار و برکات آن، گسترش خرد و خردورزی، گسترش داد و دادگری، رشد آبادانی، شادی و آسایش، گسترش نیکی و نیکوکاری، گسترش معنویت و ارزش های الهی در جامعه، گسترش آخرت گرایی در بین مردم است. نظریه امنیت خرد و داد فردوسی، با توجه به بررسی های پژوهش یافته های به دست آمده، مبتنی بر هر دو جنبه مادی و معنوی و دنیوی و اخروی است؛ لذا در طیف مکتب امنیت متعالیه قرار می گیرد.

کلمات کلیدی:

نظریه امنیت، داد و خرد، شاهنامه، فردوسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2057559>

